

Donaries la vida pel teu amic vertader?

Tot i tenir per costum una manca de força de voluntat enfront dels conflictes greus i agressius -a baralles banals-, a vegades, pot sorgir un sentiment d'aversi quan deixa d'afligir al meu propi individu i afecta notablement a la persona amb qui comparteixo un major vincle, el meu amic. En aquest cas, el sentiment tan pur que comparteixen dues persones pot provocar un desenvolupament dels instints més primigenis: defensar la nostra llar, en aquest cas, una llar més espiritual. Perquè, si en alguna cosa podem estar d'acord tots els humans, és que una vertadera amistat recorre tot el teu cos finalitzant en el cor, passant a ser part de tu. Per aquest motiu, som capaços d'assumir riscos que generalment ni ens plantejaríem. Aquesta amistat no cerca un interès, però troba consecutivament un benefici que et fa créixer i ser feliç. Tot això, acompanyat.

L'ésser humà esdevé solitari per necessitat; per l'instint de supervivència. Per això, sembla estrany com sols una altra persona pot canviar tot el teu món en un instant. Un sacrifici de la teva quotidianitat per a buscar un objectiu comú, un model de convivència. Sacrifici com a amor és un pensament negatiu, però ha estat durant segles una característica d'honor, valentia i estima a un altre. Durant la fosca Edat Mitjana la població més venerada era el cavaller, a qui l'honorava el seu afecte cap als seus amics o companys d'armes. La lleialtat apareix com a moral absoluta de l'honor propi i el respecte als demés. Però, avui en dia, en quin punt, comences a estimar a algú fora de tu mateix? O fora de la llar on t'has criat?

Aquest estat, certament, és una conjectura inimaginable per certes persones; escèptics de la moral comunitària, és a dir, qui s'absté de rebutjar l'egoisme del mateix per a estimar a un altre. Però, posat a la teoria sona molt fred i complex, ja que inconscientment i de forma egoista, som el centre del nostre món. Però, què faries quan un altre món xoca contra el teu i trenca tots els teus esquemes? Et fa replantejar tots els teus pensaments i el tracte amb els altres, alhora que omple un fragment de tu que naix en aquell mateix moment. Pot semblar un sentiment de primeres agredolç; assimilar els teus defectes a través d'un altre qui els accepta, els respecta i aprèn a estimar-los. Però verdaderament és el què que ens pot fer sentir satisfets com a persones, madurar conjuntament amb qui ens accepta.

Però sempre s'ha de tenir en compte que el teu millor amic està en una barrera tan delicada de la intimitat que pot convertir-se en el tu pitjor enemic. Així doncs, pot valdre la pena arriscar-se a sortir de les nostres closques, abandonar el nostre niu de seguretat i arriscar-se a volar com una bandada d'aus? Certament, pots caure i la caiguda serà molt pesada, però els vertaders amics seran allà. En la meua humil opinió, tota amistat té un risc, un petit sacrifici a fer respecte a la maduresa pròpia i un benefici mutu que permet crear una nova família sense enllaços de sang.

Sols qui procuri per aquests punts, ja es pot declarar un amic pur, ja que estimarà realment al seu company de forma honesta.

*Guillem Roman i Jubany 2nBat B
IES Narcís Xifra*

MB (?)